

KIS LAP

... BÜSZKÉN TARTOTTA A LOBOGÓT. (Lásd a 27. lapon.)

XLVIII. köt., 2. szám. Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. január 13-án.

FRUZSINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

VÁRVA várt nap végre megvirradt, sok örömet ígérve minden felé. Évike természetesen legtöbbet várt ettől a szép naptól, az ő születése napjától; a szülei is örültek, mert boldogok voltak, ha a gyermekeknek vidám napot szerezhettek; de még Fruzsinka is rajta volt, hogy leküzdje tegnapról maradt duzzogását, mert hiszen majd kijut ám neki ma a dicsőségből, itt lesz a sok vendég, meg fogják bámulni az ő művét. Emma kisasszony is bizakodott, hogy ez a nap kellemesen fog elmúlni.

Korán reggel még öltözködött a kisasszony, mikor ezt gondolta. De még jóformán végig sem gondolta, már veszedelmet kezdett sejteni, amint Évike boldogságtól sugárzó arccal belépett, ölében mindenféle szép holmival.

— Nézze kisasszony, nézze! Mit mindent kaptam apácskától, mamácskától születésnap ajándékul! Milyen gyönyörű minden! És mennyi!

Csakugyan sokféle volt: játékszer, hasznos holmi s ujjongva rakta az asztalra.

— Szép napernyő... hajas Vicza... új mese-könyv... és mi... ez aztán valami! Ugy-é remek?

A kisasszony épp akkor majdnem ijedten szólt:

— Jaj! Ez is! Ó de kár!

— Micsoda? Miért kár? Hiszen ez a legszebb... és éppen azt kívántam már régen magamnak. Most már azután lesz mibe elrakni az értékes apró tárgyaimat.

S egy gyönyörű kis szekrényt tett az asztalra. Ugyancsak bámult, hogy a kisasszony nem dicséri.

— Hát nem szép?

— De igen... nagyon szép... csak hogy...

A kisasszony hamarjában nem is tudta, mit mondjon: csak azt sejtette, hogy ebből baj lehet. Évike a mamától ugyan-azt kapta ajándékul, amin Fruzsinka annyi időn át oly nagy fáradsággal dolgozott. És persze, az a szekrényke, melyet a mama vett, sokkal szebb volt, valóságos díszmű.

— Évikém, szólt rövid gondolkodás után a nevelőnő, ez a szekrényke nagyon szép, de fogadd meg a tanácsomat... tudod, csak jót akarok... ne mutasd ma Fruzsinkának és ne is említsd mindjárt, mikor Fruzsinka átadja neked, amit ő készített számodra meglepetésül.

Évike esodálkozva nézett a kisasszonyra. Egy csöppet sem értette. De mert szelid és engedelmes lányka volt és szerette a nevelőnőt, készséggel felel:

— Ha szükséges, hát megteszem, ámbar nem értem. De hát ha majd kérdezi, mit kaptam? Eltitkoljam? És ha a mamácska említi?

— Az ám... Megyek mindjárt a mamához, beszéllek vele.

De már késő volt. Ugyan-e pillanatban nyílt meg az ajtó s belépett Fruzsinka, kezében papirosba göngyölt csomaggal.

— Minden felé kerestelek, Évike, mondá. Még reggeli előtt akarok neked gratulálni. Nézd, gondoltam ám rád... ezt készíttettem számodra s nem tudta senki, csak a kisasszony... de ő bizonyíthatja is, hogy egészen a magam munkája.

A nevelőnő nagyon kiparkodott, hogy az asztal elébe álljon s valami ügyes módon kendőjét az ott levő diszes szekrénykére rá dobja. De nem sikerült. Mert Fruzsinka, miután átadta Évikének a maga ajándékát, az asztalhoz lépett.

— Hát ez mi? Ez is a tied? Éppen olyan... csak hogy szebb... kitől kaptad?

S egészen elvörösödött, a hangja meg szinte reszketett a felindulástól.

Évike ezalatt szétbontotta a papirost s amint megpillantotta a Fruzsinka ajándékát, azonnal megértette a kisasszony előbbi szavait, látta a fenyegető veszedelmet. De még remélte, hogy szíves, meleg köszönetmondással elháríthatja a bajt.

— Milyen gyönyörű katulya! És ezt magad csináltad! Milyen szép himzés... Kedves Fruzsinkám, milyen jó vagy. Ó mennyire köszönöm!

S hozzája szaladt, hogy megölelje. De Fruzsinka komor tekintettel huzódott el tőle.

— Soh'se erőlködjél... látom, hogy nincs mit köszönnöd; kaptál már sokkal szebbet és csupa képmutatás, mint ha az enyémmek is örvidenél...

— De Fruzsinka... igazán...

— Ej, ne tarts olyan együgyűnek! És kitől kaptad? Ugy-e a mamától?

— Igen... persze... de tudod... az nem baj, esőppet sem baj; te is titokban tetted, a mamácska is, mert emlékeztek arra a kívánságomra. Most már van kettő... annál jobb! Tudod, amit mamácska vett, az nagyon is pompás nekem, azt majd elteszem későbbre...

— Ó, értem, nagyon jól értem, szakitá félbe Fruzsinka szikrázó szemekkel. Azt meg köll becsülni, az enyém pedig éppen

elég jó arra, hogy most hamarosan elhasználd és mentül előbb kidobjad.

— Hová gondolsz? Nem ugy értem... Éppen mert a te munkád...

— Éppen mert az én munkám, hát majd csak magam fogom megszabni, mi legyen vele.

Ezzel hirtelen kikapja Évikének a kezéből a dobozkát, a nyitott ablakhoz szalad vele és kidobja. Az éjjel eső volt, az ablak alatti kerti uton piszkos víztócsák álltak... oda zuhant az oly nagy fáradtsággal készült ajándék.

Évike rémülten sikoltott fel, a kisasszony is elképedve bámult az indulatos, dühöngő leányra s feddőleg szólt:

— De Fruzsinka, micsoda oktalan indulatoskodás ez!

— Olyan, amilyen nekem tetszik. És azt mondom neked, Évike, meg ne próbáld vissza hozni... különben, hamarabb is ott leszek én és egészen össze taposom!

Csakugyan már az ajtóban termett, s onnan haragtul kipirult arccal kiáltá:

— Értem már az egészet. A kisasszony tudta, hogy ezt csinálom; biztam benne, hogy el nem árulja; hanem persze mindjárt megmondta a mamának, aztán össze esküdtek ellenem, mert ugy gondolták, hogy nagyon büszke leszek a munkámra. Csuffá köllött lennem, hogy el ne bizakodjam. Nagyon jól tudom már! Mert nem szeret senki! Csak arra törekszenek, hogy engem keserítsenek, megalázzanak!

S elrohant, hevesen becsapva maga után az ajtót.

Évike és a kisasszony hűledezve néztek utána. Már sokszor látták indulatoskodni, de még ilyen vad tombolást talán soha sem tapasztaltak tőle. Jó ideig szólni sem

tudtak, s a jó kis Évike végre is sirva fakadt.

— Ó Istenem! . . . Miért köllött ennek történnie! . . . Most már vége minden örömömnek a mai ünnep-napon.

A kisasszony nagyon sajnálta a szegény Évikét és vigasztalta, biztatgatta.

— Ne sirj, kedvesem. Hiszen semmi okot nem adtál rá, hogy Fruzsinka ilyen féktelenül tomboljon. Igazán azt kell hinnem, hogy nem tudja, mit beszél, mit csinál. Töröld le könnyeidet, kedvesem! Mit mondana mamácska, ha éppen ma kisírt szemekkel látna.

Évike tőle telhetőleg iparkodott, hogy elfojtsa zokogását; aztán busan mondá:

— Mamácska mégis észre fogja venni . . . és Fruzsinka nem is fogja titkolni, hogy haragszik. Szüleink pedig mindig oly szomorúak, mikor azt hiszik, hogy pöröltünk.

— Nem pöröltél, kedves Évikém; te csak esítitottad, nem hibáztál semmiben. Kü-

lönben nekem úgy is kötelességem, hogy ezt az egész esetet elmondjam a mamának. Nem engedhetjük, hogy Fruzsinka csupa indulatosságból olyan fonákságot hitessen el magával, mintha őt senki sem szeretné s

az ő bosszantására történnék valami.

— Talán még nem ment tönkre az a szegény katalyáeska, szólt Évike. Megkeresem.

Az ablakhoz lépett, hogy megnézzze, hova esett.

Már nincs ott! Fruzsinka már elvitte . . . addig talán már szét is szaggatta!

Nem sokára az egész család együtt volt a reggelinél, csak Fruzsinka nem jelent meg. Évike, bár mennyire erőlködött, nem tudott olyan vidám lenni, amilyennek szülei látni szerették volna. Tudakolták is az okát s a nevelő el-

MAGYAR FIÚ IDEGENBEN. (Lásd a 21. lapon.)

mondta a történetet. Az apa szigorú üzenetet küldött Fruzsinkának, aki szobájába zárkózott és nem akart megjelenni a reggelinél; de atyja parancsának mégsem mert ellen szegülni s alig birta reggelijét lenyelni.

Apja
mam
geli
ját,

L

RAJ
Még
Szül

Ez o

Neve

Csak

Az e

Nem

A jó

Szen

Köd-

Még

BO

nap r
az ő
urfiva

fagyv
megk

Eg
nézet
szólt

ilyet!
nem

jár, r
Már

Apja komolyan, szigoruan tekintett rá, a mama aggodalmas fájdalommal; de a reggelinél, hogy Évikének ne rontsák a napját, semmit sem szóltak.

(Folytatása következik.)

MAGYAR FIÚ IDEGENBEN.

(Képpel a 29. lapon.)

*RAJNA partján, messze földön lakom én,
Mégis magyar szülék fia vagyok én.
Szüleimet a sors ide vetette,
Ez országnak vagyok én a neveltje.*

*Neveltje csak — nem gyermeke! De nem ám!
Csak Magyarhont szeretem én igazán.
Az első szó, amit kisdéd ajkam szolt:
Nem is német, hanem tiszta magyar volt.*

*A jó Istent is magyarul imádom:
Szent áldása lengjen távol hazámon!
Köd-homályból drága képe int felém...
Még is látom, csak nagyobbra nőjek én.*

BOCS URFI KORCSOLYÁZÁSA.

— Tréfa. —

(Képekkel a 29. lapon.)

AJEGES-TENGER jeges partján egy gyönyörűségesen csikorgó jéghideg nap reggelén sétára indult Jeges Maczkó ur az ő két szép reményü csemetéjével, Bocs urfival és Bocsilla kisasszonnyal.

— Amott a jég közt hajót láttam befagyva. Talán akad egy eltévedt hajós, akit megkaparíthatunk fölöstökökre.

Egy nagy jégtorlasz mögül kémlelődvé nézett szét. Egyszerre csak csodálkozva szólt:

— Ne te ne! Ez már csak furesa! Soha ilyet! Vén medve vagyok, de még ilyet nem láttam.

— Mi van ott, apuska? Valami jó falat?

— Jó falat is, de csuda-talpon. Nem jár, nem röpi, mégis mind a kettőt teszi. Már ezt közelebről meg köll nézni.

Óvatosan közelebb mentek s több embert láttak a jégmezőn korcsolyázni. Bocs urfi, aki szemes legény volt, hamar kitalálta a titkot.

— Külön aczél talp van a lábukra kötve azon siklanak oly gyorsan! Jaj de szeretnék én is olyat! Akkor nem köllene ilyen lassan, unalmasan czaamognom.

— Ha csak az a kívánságod, talán teljesülhet. Nézd, most leldozzák... most rájok rontunk, megijednek, eldobják az aczél talpakat és mi elkaparítjuk.

Szórul szóra úgy is lett. Bocs urfi járt legelő és szerencsésen meg is kaparított két pár korcsolyát, diadalmasan mutatta apjának és hugának, akik sietve huzódtak vissza, mert puskások jöttek a menekülők segítségére; Bocs urfi is épp csak hogy elfuthatott zsákmányával.

— Itt az aczél talp, most mindjárt föl is próbálok. Jut mind a négy lábamra.

Felkötötte s Jeges Maczkó apónak nagyon tetszett, hogy az ő fiacskája ilyen leleményes. Bocsilla kisasszony meg most már világosan látta, hogy olyan remek legény nincs az egész jeges tenger vidékén, mint az ő Bocs bátyja.

A kezdet persze mindenben nehéz és Bocs urfi eleinte nem igen tudott megállni a csuszamló aczél talpakon, hol orra bukott, hol oldalvást hemperedett. De apja és huga szívesen segítették s nem telt bele sok idő, már pompásan meg tudott Bocs urfi állani a korcsolyákon. Aztán neki iramodott.

— Pompás! Nagyszerü! Indítványozni fogom, hogy ezentul minden jeges medve korcsolyát viseljen. Akár a madár, úgy fogunk röpi!

Apja, huga megirigyelték és szerettek volna szintén próbálkozni. De Bocs urfi nem adta oda a korcsolyáit.

— Le sem vetem többé! Én leszek a jeges medvék királya, mert velem többé senki sem versenyezhet. Most mindjárt meglátogatom az egész atyafiságot száz mértföldnyi kerületben. Estére otthon leszek.

No, sokkal hamarább került haza, nem is járt olyan messze. Alig hogy megindult, hallotta, hogy az öreg valamit utána kiált, de nem ügyelt rá. Pedig az öreg Maczkó apó azt kiáltotta:

— Amott nagy lék van a jégben, azt kerül meg.

Bocs urfi nem hallotta, nagy igyekezetében nem is ügyelt semmire, míg nem egyszerre zsupsz!... lebukott a vízbe.

Nem ijedt meg. Hiszen uszik ő minden nap a tengerben, a hal sem uszik jobban. De jaj! Mi ez? Most egyszerre nem tud uszni! A korcsolyák oda vannak kötve a talpához, gátolják az uszásban.

— Gyorsan ki kell kapaszkodnom a jégre, különben szégyenszemre a vízbe fulok.

Igen ám, kikapaszkodni! De a korcsolyák lesiklottak a jégtábláról, nem tudott megfogózni, mindig újra vissza esett. Most már megijedt, bömbölt és jajgatott.

— Jaj szerencsétlen korcsolyái! Vesztemet okozzák! Jeges medve létemre vízbe fulok! Ilyen csuf halál még soha sem ért senkit a familiámban. Jaj nekem, jaj!

Szerencsére látta, hallotta az apja s mihamar ott termett Bocsilla. Kettlen kihuzták, aztán haza vontatták asiralmasan elázott Bocs urfit, aki nagyot tüszkölve mondá:

— Nem köll aczél talp. Beérem a medve talpával. Nektek is azt tanácsolom.

Es azóta a jeges medvék nem is korcsolyáznak.

HAZA FELÉ.

— A »Kis Lap« 55-dik színes műmelléklete. —

SÖNDESEN, lassacskán, ballagtak Ernőcske és Zsófi haza felé. Ugyanazon az uton ballagtak, amelyen másfél órával ezelőtt futva és ugrándozva siettek, csak hogy ellenkező irányban. Akkor a befagyott tóhoz mentek, hogy korcsolyázzanak. Most már tul voltak a kedves mulatságon, haza köllött menni.

Talán nagyon elfáradtak, azért lépegetnek olyan aprókat? És bizonyosan azért

nem oly jó kedvűek, amelyenek mulatság után szoktunk lenni.

De mégsem. Aligha ugy van. Mert Ernőcske megszólal:

— Én még egy csöppet sem vagyok fáradt.

— Én sem.

— Milyen kár, hogy tovább nem maradtunk a jég-pályán!

— De milyen! sohajtá Zsófi. Miért is nem akarja elhinni mamácska, hogy nem fázunk?

— Fázni! Sőt inkább melegem volt!

— Nekem is.

— Baj, baj! Hiába mondjuk, hogy nem fázunk, el sem fáradtunk, haza köll menni, mikor hívnak. Hej, az volna ám kellemes, ha addig mulathatnánk a jégen, ameddig nekünk tetszik! Mért is nem bízzák ránk, hogy magunk szabjuk meg?

— Az ám! Az volna a pompás... Az az... nem tudom én... talán mégsem...

— Micsoda? Nem volna jó? Ugyan mit fecsegsz Zsófi?

— Hát... csak eszembe jutott valami... Tudod, mikor egyszer hó-lapdázást játszottunk... egyszer meg hó-embert csináltunk... Ősszel meg a gyümölcsösben lakmározottunk, mindig egészen kedvünkre... és mindig rossz vége lett.

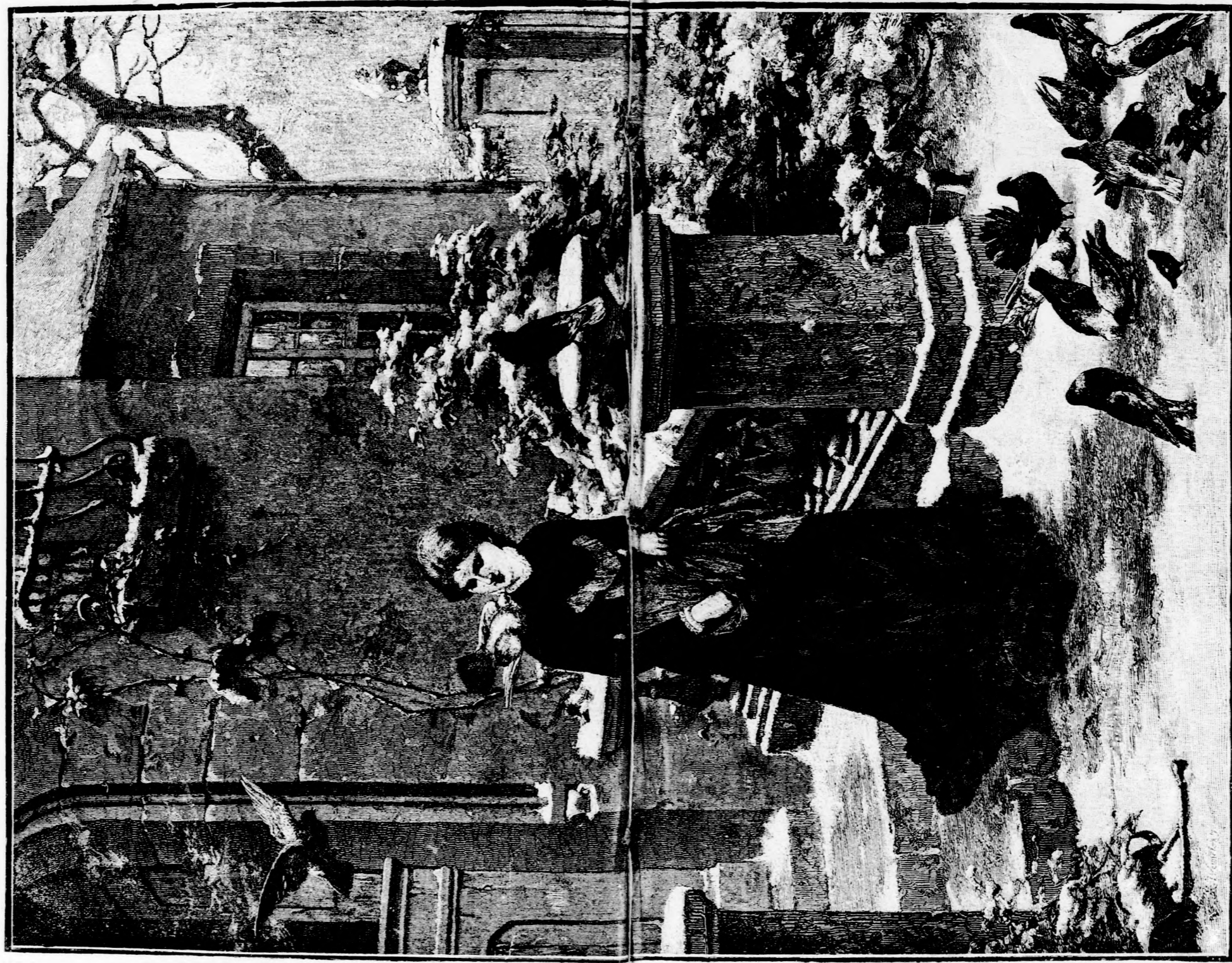
Ernőcske gondolkodóba esett.

— Hallod-e Zsófi, alig ha igazad nincs. Mindig bele melegedtünk, nem folytathattuk a mulatságot.

— Most pedig minden nap korcsolyázunk, vigan vagyunk, semmi bajunk, mióta ugy cselekszünk, ahogy mamánk parancsolja.

— Már csakugyan ugy köll annak lennie, hogy ő tudja jobban. Tehát ne sajnáljuk, hogy mára vége az iringálásnak. Igazában ugy van jól, hogy meg sem fázunk, el sem fáradtunk s holnap vigan folytathatjuk.

S innen tovább jó kedvűen, ugrándozva, futva mentek hazáig, épp amint másfél órával ezelőtt jöttek. És maguk is azt találták, hogy így van jól.

BOLDOG LAKOMÁZÓK. (Lásd a 23. lapon.)

ÖDÖN TÉVEDÉSEL.

— Beszélyke, képpel a czimlapon. —

IGENIS velem jön, megígértem neki, el is viszem.

— Igenis, nem viszi. Már az nincs rendjén, hogy Ernőcske megy. De hát Isten neki!... ha oly nagyon kívánczók a nagyobb fiúk közé. Hanem Lilike nem oda való.

— Ugyan ne akadékoskodjék öreg dada! Lilike maga kívánja, hogy velünk jöhessen.

— Meghiszem, mert nem tudja, hogy az ilyen diák urfiak milyen garabonczások; még játékból is milyen erőszakosak és kíméletlenek! Az ilyen esőpp jószág, mint Lilike, nem való közéjük.

— Mondtam már, hogy ne féltse; lesz rá gondom, hogy semmi baja se essék... orrát, fülét, kezét, lábát épségben hozza haza. Nagy vár-ostromot fogunk játszani, de őt nem sorozzuk be katonának, csak nézni fogja a csatát.

— Igen, én látni akarom a csatát; megyek Bélával.

— De nem mehet, kedveském! ellenkezett még folyvást az öreg dada. Térdig ér a hó! Egészen bele sülyedne és már csak amíg kiérnek is a mezőre, egészen átázna, áthülnek a lábaeskái!

— Azon könnyen segíünk. Felültetem a taligára, kocsikázni fog oda is, vissza is. Magam huzom.

— Jaj de jó lesz! Jaj de jó lesz! tapsolt a kis Lilike. Hamar a bundámat, kalapomat!

Most már igazán nem lehetett birni vele s néhány percz mulva a három testvér utban volt a havas mező felé. Lilike boldogan ült a két kerekű talyigán, melybe Béla, az ő izmos, jószívű diák-bátyja, fogta be magát lovaeskának, míg a kis Ernő

hátral tolt. Utközben három vagy négy pajtás jött eléjük. Egyikök már messziről kiáltá:

— No, csak hogy itt vagy végre! Már majd bele fogtunk nélküled. Az én csapatom már türelmetlenkedik. De ni... hát Lilikét minek hoztad ki?

— Látni akarja, milyen a mi nagy hó-csatánk.

— Nagyon szép, csak hogy zavarni fog, ha ott lábatlankodik köztünk.

— Dehogyan fog zavarni! Majd elhelyezem én jól a kicsikét. Aztán nem is nagy boszorkányság, ha vigyázunk egy kicsit.

— Úgy van! mondák a többi fiúk. Lilike hozzánk jön a várba. Ő lesz a királyné, az ő várát fogjuk védelmezni.

— Igen, én leszek a királyné! Jaj de szép lesz! örvendett a kicsike.

Lilikét, aki nagyon kedves kis leányka volt, Bélának a pajtásai is mindnyájan szerették. Vigsággal kísérték tehát be a várba és lovagiasan fogadkoztak, hogy vitézül és hűségesen megvédelmezzik szerett ifju királynőjüket, amint magyar hősköztől ezt jogossan várhatta is.

A játék úgy volt megállapítva, hogy az egyik hadsereg, Odön vezérlete alatt, ostromló sereg lesz; a másik pedig, melynek Béla a parancsnoka, védeni fogja a várat. Kerítették egy tarka, csikos szövetdarabot is, hosszú póznára kötötték s ez volt a vár lobogója.

— Ha az ostromló sereg hatalmába tudja keríteni a lobogót, akkor győztes, elfoglalta a várat! szolt Béla. De remélem vitéz katonáim, dicsőséggel meg fogjuk védeni lobogónkat!

— De meg ám! Nem fog az ellenség bejutni a várba!

Az a vár nem éppen nagyon hatalmas erősség volt. Régente bekerített káposztás kert volt ott s a kőfalnak egy része még állt, de oly alacsony volt, hogy könnyen át lehetett kapaszkodni. Mégis jó volt az várfalnak.

— Tudjátok fiúk: úgy lesz az, hogy akit az ostromlók közül hógolyó talál,

annak
ágyu-
hátra
lon á
az tov
kezebe

Mi
hozzá
A csa
a vit
legyer
zeinek
készít

ugy, l
megza
elfogl
De
zöket.
Sőt
mert

dobál
porán
kod
mind
Ern
szerep

gára
mert
tőlünk

Lil
vel s
(Lásd
megin
keser
harczi
port s
tant
fején,

—
zeit.
hogy
szapor
Rej
heves

annak el köll esni, mert annyi, mint ha ágyu-golyó találta volna. De aztán fölkel, hátra megy és újra kezdi. Aki a várfalon átlép ugy, hogy golyó nem találta: az tovább rohanhat a zászló felé, hogy kezébe kaparítsa.

Miután ilyképen megállapodtak, rögtön hozzá is készültek a harc megkezdéséhez. A csatában először is az szükséges, hogy a vitézeknek elegendő hadi szerszámuk legyen. Odön tehát megparancsolta vitézeinek, hogy mindenek előtt sok hó-golyót készítsenek.

— Egész golyó-záport ontunk a várra, ugy, hogy a védők lélegzethez sem jutnak, megzavarodnak. Meglássátok, így hamar elfoglaljuk a zászlót.

De a védők sem rakták ám ölbe a kezöket. Ők is tömérdek hó-golyót gyurtak. Sőt nekik külön golyó-gyártójok is volt, mert Béla így szólt:

— Ernőske, te még ugy sem tudsz dobálni, de jó hasznunkra lehetsz, ha szaporán készítsz hó-golyókat és esomóstul rakod oda a vitézek keze ügyébe. Így mindig lesz municziónk.

Ernőske megörült, hogy ilyen fontos szerepe jutott. De Lilike is megszólalt:

— Hát én mit csinálók?

— Te, kicsikém? Te ide ülsz a talyigára és tartod a zászlót. Ez is fontos ám, mert az ellenség ezt a zászlót akarja tőlünk elhódítani.

Lilike is meg volt elégedve a szerepével s büszkén tartotta magasra a lobogót (Lásd a képet a czimlapon.) A csata pedig megindult és csakhamar nagy tüzzel és elkeseredéssel folyt. Az ostromlók hatalmas harci riadallal közeledtek és sűrű golyó-záport szórtak a vár védőire. Puffant, csattant a hó-golyó, hol a falon, hol a védők fején, mellén.

— Oda se neki! biztatta Béla a vitézeit. Csak jól célozzatok! Ne engedjétek, hogy közel juthassanak a falhoz! Ernőske, szaporán gyurd a golyókat!

Repültek a golyóbisok ide-oda s jó ideig hevesen folyt a csata. De Odön végre hátra

parancsolta a seregét, elfogyott a golyókészletök.

— Az első roham nem sikerült, de se baj! Ujra kezdjük tizszer is, ha kell... de a várat elfoglaljuk minden áron! Csak készítsetek elég golyót.

A várbeliek szintén golyó-gyártásra használták a fegyver-szünetet. Béla vezérnek pedig egyéb dolga is akadt, ugy hogy szinte örült a fegyver-szünetnek. Ougyanis még a harc hevében is oda-oda pillantott néha kicsi hugocskája felé és látta, hallotta, hogy ez már nem tartja nagyon mulatságosnak a szerepét. Béla tehát oda szaladt.

— No, mi baj, kicsikém?

— Már nagyon fázik a kezem... nem bírom a zászlót tartani... és sok golyó is hull ide.

— Mindjárt segítünk a bajon. Add ide a zászlót... letüzöm a hóba. Megáll ugy is; téged pedig amoda oldalt viszlek, ahol nem harczolunk. Ott nem érhet golyó. Dugd a kezeeskéidet a bundácska alá.

Odön vezér messziről az alacsony falon át jól látta, mit csinál Béla. Hirtelen örvendve kiáltott fel:

— Fiúk, biztos a diadal, a második rohammal elfoglaljuk a várat. Pompás hadi eselt gondoltam ki.

— Mi az?

— Mindjárt meglátjátok. Most már szeretem, hogy ide hozták a kis Lidikét. Hasznomra fordítom. Ti csak vitézül rohanjatok előre. Meglássátok, benyomulhatok, mert az ellenség hirtelen meg fog zavarodni.

Az ostromló sereg kíváncsi volt a hadi eselre, de Odön vezér nem árulta el.

— A vezérnek jussa van hozzá, hogy titokban tartsa a tervét. A katonáknak pedig kötelességük, hogy engedelmeskedjenek.

Hát jól van, engedelmeskedtek. Mikor már elég golyójuk volt, ujra rázendítették a harci riadalt és megkezdték a golyószórást. A védők sem voltak restek és a nagy csatározásban egyik fél sem vette

észre, hogy Ödön, az ostromló sereg vezére, gyorsan szalad a fal mentén oldalvást. Néhány perccel később, hangos fájdalommal sikoltás hallatszott onnan, ahol Lilike ült.

Béla meghökkenve tekintett oda s még inkább megijedt, mikor látta, hogy hugocskája a földön elterülve fekszik. El sem tudta képzelni, mi történt a kicsikével; de akármi történt, az fontosabb, mint a játék.

— Mi a bajod, Lilikém, kedves kicsikém? kiáltá és már futott is oda hozzá.

Katonái is látták, hallották és megzavarodva hagyták abba a védelmet, szaladtak Béla után a kis leányhoz. Így az ostromlók persze könnyen átmásztak a falon és elfoglalták az árván maradt zászlót. Csak-hogy mire diadalmaskodni akartak volna, torkukon akadt az ujjongás.

Mert ezalatt Béla és társai fölemelték a síró Erzsikét és most esodálkozva is, ijedten is, haraggal is látták, hogy Lilikének csupa hó az arca. Nem lehet más-kép, mint hogy hó-golyóval erősen fejbedobták, oly erősen, hogy a kis leánynak az orra vére is megeredt.

— Ki tette ezt? kiáltá Béla hevesen. Hiszen ide nem tévedhetett golyó!

— Amott szalad Ödön visszafelé ni... a serege pedig már behatolt... bizonyosan ő tette, hogy a figyelmünket elterelje.

— De hisz ez csunyaság... ez gonosz-ság! Ez nem becsületes játék! Bántalmazni a szegény kicsikét.

— Szégyen! Csunyaság! Nem játszunk tovább! szoltak pajtásai, szintén méltatlankodva.

Az ostromlók épp oda értek a zászlóhoz és diadalmasan megragadták, de kénytelenek voltak észre venni, hogy valami hiba van. Kivált mikor Béla társai gúnyosan és megvetőleg kiáltották:

— Gyönyörű vitézek vagytok, az már igaz! Megdobálni, megvérezni ilyen kicsike leánykát! Nagy hősiség, de nem irigyeljük. Büszkék lehettek a győzelmetekre, nem fogjuk elvitatni.

Amazok megzavarodva közeledtek.

— Mi az? Mi történt? Mi nem vétettünk semmit. Ödön mondta, hogy valami hadi cselt tud.

— Büszkék lehettek a vezéretekre! De mi ugyan nem játszunk vele többé.

Ödön ezalatt szintén közeledett. Egészen közelre nem is juthatott. Csak messziről látta, hogy Lilikének véres az arca s Béla törölgeti ápolgatja. Persze, elmúlt a kedve Ödönnek is, hogy hadi fortélyla sikerével dicsekedjék; de nem is tehetette, mert saját serege is mérgesen támadt rá.

— Ugyan gyönyörű tervet főztél ki! Menj, nekünk bizony nem vagy többé vezérünk.

Béla ezalatt lecsöndesítette a kis leányt. Lilike nem volt afféle pityergős gyermek, de meg nagyon szerette is testvér-bátyját, és így, mihelyt ijedelméből fölocsudott, abba hagyta a sírást. Az orrocskája saj-gott ugyan és nagy hirtelen olyanra dagadt mint egy közepes körte; de azért még ő biztatta Bélát, mikor ez töprenkedve mondá:

— Mégis csak igaza volt az öregnek... kár volt ide jönnöd... csakugyan nem vagy ilyen diák-társaságba való. Szép állapotban viszlek haza!

— Ó, hiszen nem olyan nagy a baj... Már nem fáj... azaz nem nagyon fáj... aztán te nem is tudhattad, hogy az az Ödön olyan gonosz...

— No, már megesett! Szégyenben maradtam az ígéretemmel, hogy orrod, füled épen kerül haza. De most már sietnünk kell, hogy haza jussunk, mert talán boro-gatni is kell az orrodot. Nagyon megdagadt.

Föltette Lilikét a talyigára és vitte haza, az egész sereg pedig, ostromló és védő együtt, követte. Ödön jó messze hátul kul-logott, meglehetősen haragosan. Még nem tudta, haragudjék-e vagy sajnálkozzék, s szerette volna magával elhíttetni, hogy nem hibás.

A sebesült-szállító csapat már közel volt Bélák házához, mikor Józsi bácsi-

(Folytatása a 30. lapon.)

BOCS URFI KORCSOLYÁZÁSA. (Lásd a 21. lapon.)

(Folytatás a 29. laphoz.)

val találkoztak, az ő általánosan kedvelt jó öreg barátjukkal.

Persze mindjárt látta, hogy itt hiba esett. A Lilike dagadt orrocskáját is, miután négyen-öten is mesélték-magyarították, hogyan történt: lassacskán megérzette.

— Biz' az öreg hiba, amit Ödön elkövetett, mondá Józsi bácsi.

— Ugy-é, kedves Józsi bácsi, ugy-é? De meg is mondtuk neki, hogy nem játszunk vele többé, kizárjuk a társaságunkból.

— Csak lassan, csak lassan fiaim. Senkit sem szabad kihallgatás nélkül elítélni. Tudjátok mit? Mivel hogy ilyen katonás mesterségben esett meg a hiba, tehát tartunk hadi törvényszéket. Én magam leszek az elnök. Ketten vagy hárman menjetek a bűnösért és hozzátok elő. Betérünk hozzám, ott látunk törvényt.

A fiúknak tetszett az indítvány s Ödön egyszer csak azon vette magát észre, hogy három izmos pajtása nyakon csipi. Nem is nagyon ellenkezett, mikor megtudta, hogy Józsi bácsi parancsára történik.

A bácsi nagy ebédlőjében gyültek össze. Ödönt oda állították a szigorú arcot mutató bácsi elé, aki röviden ismételve a történeteket, mondá:

— Szóljon a bűnös, mit tud a ment ségére felhozni?

Ödön hamar készen volt a felelettel:

— Hát, bácsikám, háborusdit játszottunk s én hadi fortélyt eszeltem ki... háboruban pedig minden szabad.

— Kettős a tévedésed, fiam. Először is: nemes ellenfelek közt háboruban sem minden szabad. Védtelent, ártatlant nemtelenség bántani. Ámde igaz, hogy igazi háboruban sok járja. De a másik tévedésed az, hogy a játék nem igazi háboru. Ugy-é, nem tudnád igazán megölni ellenfeledet? Tehát a játék maradjon mindig játék. Soha sem lesz belőle baj, harag, ha megtartjátok azt a szabályt, hogy: óvakodjatok mindentől, ami másnak igazán kellemetlen vagy fájdalmas.

Ödön meglepetve nézett a bácsira. Mint ha hirtelen megvilágosodott volna előtte. S őszintén mondá:

— Igaz, kedves bácsi. Erre nem gondoltam. Hebe-hurgyán cselekedtem. Most már igazán sajnálom és bizony nem is teszek többé ilyet. Kedves Béla, bocsáss meg!

— Hm! Én könnyen megbocsáthatok, nem az én orromat ütötted be. Lilikén áll a vásár.

— Te is megbocsátasz, ugy-e Lilike? Nem bánom, üsd be most te az én orromat. Megérdemlem, hogy olyan durva tudtam lenni hozzád, kedves kicsike. De meglásd, ezentul én leszek a leghűbb barátod és védelmeződ.

A szelid kis leány dehogy is tudott volna haragudni, ha szépen szóltak hozzá. Mosolyogva ölelte meg a megbántóját.

— A bűnös megtért és bocsánatot kért, szólt Józsi bácsi. Mit gondoltok, megkegyelmezhetünk neki?

— Meg, meg! kiálták mindnyájan. Viszsa fogadjuk pajtásnak.

Mindnyájan tanultak az Ödön tévedéséből s ettől fogva sokkal kellemesebben folyt minden játékuk, soha sem követte harag és kellemetlenség.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 27-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

F	Ü	G	E
Ü	R	E	G
G	E	B	E
E	G	E	R

Helyesen fejtették meg: Kósa Mariska és Sándor, Kövesy Rudi, Sehr testvérek, Loránt Ella, Vermes Margit (írj vonalozott papíron, amíg nem tudsz egyenes sort vetni. F. b.), Kreibik Sándor, Unger Béla és Ervin, Weldin Oszkár és Sándor, Stauber Elza, Sipőcz László, Winkler Imre, Neuhold Elza, Imrich Edith (kinek az írása? F. b.), Tichl Leona, Romeiser Ilona, Busay Gizike és Irénke, Bernárdt Lujza, Imrédy Kálmán és Ká-

roly, Si
Fuchs
Mérey
Kati, T
Luzsa
Róbert,
Vályi L
Schulz
Achim
Ilonka,
Seethal
mant R
Béla, G
Plotény
Vilma,
Székely
György,
Bözsike
Ilonka
Boda M
Freyler
Szigeti
Ödön, I
Ibolya,
Somló
Kabdeb
Bayer I
stock F
Girardi
te enge
nevem :
Schwar
Ernö (h
rosát. I
Tódor,
ügyébe
Förgó
Júlika
Margit,
Rózsika
polgári
(A beki
is, mer
b.). Sza
Lajos,
Nátafal
Gluzek
Sohár I
Margit,
(nevede
Jármay
Vágó M
Gonda
baum I

A ju
vén, ny
a jutak
a magy

roly, Sigray testvérek, Wiesner Béla, Lányi Rudolf, Fuchs Szeréna, Kornstein Edith, Grotto Gyula, Mérey Ágosta, Szelke Hajnalka és Józsi, Bumbal Kati, Tóth Emil, Joó Istvánka, Taubner Margit, Luzsa Annus és Béla, Dénes Zsófia, Scheuer Róbert, Szinyey Mersé Zsigmond, Blau Alice, Vályi Ludovika, Futtaky Ibolya, Kollet Ferencz, Schulz Mariska és Pál, Botka Lajos és Andor, Achim Mariska, ifj. Kossaczky Oszkár, Michalik Ilonka, legifj. Kulín Imre, Szentpétery Gyula, Seethal Elma és Ferencz, Springer Steńke, Diamant Rózika, Barhó Feri, Csizék Ilona, Kemény Béla, Gaál Ilus és Gyula, Réтай Vilma és Miczi, Plotényi Antonia (magad írj! *F. b.*), Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Frankl Pepi és Friczi, Székely Jenő, Hirsch Hertha és Zelma, Weinberger György, Harangi Irénke, Szabó Árpád, Várady Bözsike, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Imre Ilonka és László, Tóthfalussy Sári, Gál Erzsike, Boda Margit, Szarvassy Erzsike, Blau Arthur, Freyler Editke, Basch Andor, Pecz Irén és Gyula, Szigeti testvérek, Benkó Jenőke, Fejér Margit és Ödön, Kovács Irénke, Bolyó Palma és Károly, Póts Ibolya, Salamon Ernő és Gyula, Gaszner Ilike, Somló Sárika, Schwarz Mírza, Freund Berta, Kabdebó György, Klimm Béla, Ostleithner Teréz, Bayer Feri, Hofmann Zsófia, Löbl Paula, Blumenstock Elek és Imre, Szemők Katicza és Marieza, Girardi Margit (a magad írása? És miért nevezel te engem következetesen Forgó Istvánnak? Az én nevem: *Forgó bácsi.*), Ember Pista, Nékám István, Schwarz Magda és Béla, Benke Mariska, Zwibach Ernő (ha van ollód, nyírd körül a leveled papírosát. *F. b.*) Pessl Lipót, Faludi Piroska, Lányi Tódor, Szabolcsi Károly (nem akadt a kezed ügyében rendesebb levélpapíros? Az én nevem: *Forgó bácsi.*), Augusztn Gizi és Mimi, Zsiros Juliska, Demeter Tibor, Katrenyák Mariska, Havas Margit, ifj. Büttel Jancsi, Stiegler Lajos, Weisz Rózsika, Kostka István, Pálffy M. a szombathelyi polgári leányiskola IV. oszt. tanulóinak nevében. (A beküldő írja ki jövőre egészen a keresztnévét is, mert csak így fogom figyelembe vehetni. *F. b.*) Szalatsy Bandi, Michel Jolánka, Viesenber Lajos, Ferentzy Andrea és Edith, Bertalan Ferike, Nátafalussy Béla, Erdős József, Przybilla Jenő, Gluzek Ferencz, Flamm Erzs. Ferbstein Berta, Sohár László, Böhm Aladár, Balási Erzsébet, Szabó Margit, Hügel Emma és Jenő, Pumsenberger M. (nevedet ird ki egészen. *F. b.*) Bauer Juliska, Jármay Károly, Schlichter testvérek, Széll Piroska, Vágó Margit és János, Denk Gusztáv, Flór Anna, Gonda Lajos, Sternberg Miksa és Vilmos, Grünbaum Margitka, Kaufmann Alfréd.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Köcsy Rudi*, *Budapesten*, kinek a jutalom. könyvet (*Uj Robinson*, írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska*

Géza, 94 képpel, kemény táblába kötve) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVII. köt. 26-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Gluzek Ferencz, Przybilla Jenő, Erdős József, Mayerhöfer Ilonka.

GYÁSZ.

Épp akkor, hogy a kis Jézus a földre készült, ajándékait szétosztani a boldog gyermekek közt: hűnyt el Veszprémben, özvegy édesanyja, testvéreje, nagyszülei, a rokonság s kis barátai mély szomorúságára

CSÁKÓS LÁSZLÓ.

A mult év hajlatán, decz. 22-én vált el földi honától. Elejébe sietett az isten-gyermeknek, tán hogy mint angyal-pajtása segítsen neki az ő malasztos utjában. Korán elhalt kis társatok emlékének áldozunk egy szentelt fohással.

Forgó bácsi.

FORGÓ BACSI POSTAJA.

Még folyton, szakadatlan érkeznek be hozzám a ti jó kívánságaitok. Ha mindnyájatoknak szívem szerint akarnék felelni, egész kötet „KIS LAP”-ra volna szükségem. De mert a szívemben sokkaltta több a hely, ezt nyitom meg előttetek. Nem leírtetek annyian, hogy abban el ne tértetek. A jó Isten áldása legyen rajtatok!

Forgó bácsi.

*

Bayer Feri. Szinte megijesztettél! De levelednek tréfás sora aztán nem csak megnyugtatót, de meg is örvendeztetett. A rejtvénykét ügyesen szerkesztetted meg. Kár, hogy nagyon is könnyű. — **Eckhardt Vilmos.** Öt éves gyermektől oly sima, rendes írásu levelet nem igen vettem még, mint a tied. Nagy kedvem is tellett az olvasásában. — **Szigeti testv.** Az a Simi bácsi csak tudja, kire ontja rá szíve szeretetét. — **Demeter Tibor.** Soraidat mindig szívesen veszem. De ajánlom: ne

írj vörös tintával, mert az nagyon rontja a szemet, leginkább pedig azért, aki ír vele. — **Szinyey Merse Zsiga.** Örömmel látlak kis híveim táborában. Csak az ellen volt kifogásom, hogy első ízben olyan levél-papírost használtál, amelyre német jellemző van nyomtatva. Pedig te magyar fiu vagy, nemde? Még pedig régi jeles magyar család fia. Első izenetem neked tehát az: kicsiny és nagy dolgokban, a házi tűzhelynél és a nyilvánosság előtt egyaránt óvd meg mindenkor külsőleg is magyar voltodat. Egyébként szívből köszöntlek! — **Basch Andor.** Az elsőnek nem küldted be a megfejtését, a másodikat pedig a legjobb akarrattal sem bírtam elolvasni. Mért nem vész nagyobb kockába érthető betűt? Hiszen maradt hely elég a papírosodon! — **Nékám István.** Küldjed be csak még egyszer. — **Zsíros Juliska.** Kedves kis tréfa az a tied. Megérdemelné, hogy szabatosabban legyen megverselve. — **Kovács Irénke.** Fölgyógyult-e a hugocskád? És mi a neve a kicsinek? — **M. Sz. I. (Nytr.)** Levél megy. — **Hofmann Zsófia.** A »Kis Lap« a ti *vasárnapi* vendégetek. Nem is szükséges, hogy előbb jelenjen meg, mert hétköznap csak a szükséges munkában zavarna. Ha ki előbb kapja, az onnan van, hogy a kiadó-hivatal, melynek tele a keze dologgal, hamar el szeretné vetni a gondját s kelleténél korábban küldi a postára, vagy adja át a kihordónak. — **Ifj. Bolyó Karoly.** Örökös Karácsonyt szeretnél, azt mondd. Meg is esnék! Elveszne az ünnep költészete, fönsége és bája, ha mindennapos volna. Ugy jó az, amint van. Sőt, ha rajtam állana, még kevesebbre szorítanám az ünnepek számát, hogy közeledőknek annál jobban örvendenénk, s annál édesebben esnék azok emléke. Az »igazi órára« nézve meg azt kívánom neked, hogy csupa boldog perceket mutasson. — **Augusztin testv.** Levél ment. — **Engl Rózi és Jolán.** Nektek csak *Forgó bácsitok* akarok lenni, nem *uratok*. A látogatásnak örömmel nézek elébe. — **Szukurka Erzsike és László.** Csak mentül tovább maradjunk együtt. — **Könyöki Ella.** A jóságos küldemény három kis gyermeknek jutott, akik áldva emlegetik a te nevedet. — **Klím Béla.** A karika-rejtvényedben nem a *ez* helyébe tett *e* bötű a hiba (hiszen nem is hiba!) mint inkább az, hogy utasításodon nem lehet eligazodni. Vessd ki még egyszer, s ha hibátlan lesz, örömet közlöm. — **Benkő Jenőke.** Ugyancsak bő módok van a három ifjusági irat olvasásában! De ezt persze nem sinli meg a lezke, ugy-e? — **Salamon Ernő és Gyula.** Ha a találós-mesék másutt még nem jelentek meg, szívesen a sorukat ejtem. — **Gaszner Hike.** Igen kedvesen esett a levélkéd. Köszöntöm jó mamádat, az én régi kis olvasómat. — **Hollaky Leo.** Csak mentül előbb lássalak. A járást tudod. — **Barbur Sándor.** Igyekezted dicséretre méltó: Első rejtvényed ellen az a kifogásom, hogy nagyon egyszerű, nem minden kockára jut: a 2-ik ellen, hogy az már egyszer

megjelent: a 3-ik ellen az, hogy annak a névnek a viselője két s-sel iratkozott. — **Ida néni.** Rendben van és rendben lesz. — **Weil Alice.** Minél tovább olvasod a »Kis Lap«-ot, annál jobban fogod megszeretni. — **Bodori Ilonka.** Ügyes. Besoroztam. — **Szabó Árpád.** A »*Forgó bácsi színháza*« című két kötetes gyűjteményben, melyet kérte megrendelhetsz bármely könyvkereskedésben, a kedvedre válogathatsz. — **Póts Ibolya.** Bizony megdöbbentem a levedben foglalt szelvényen, mely nem is egyéb, mint a »Kis Lap« azon számának egy darabja, mely a koczka-rejtvényt közölte veletek. Ejnye, Ibolyám, hát te ugy becsülöd meg a te »Kis Lap«-odat? Hiszen így csonkán be sem köthetted. — **Kohn Sándorka.** Nem sokára újabb vitéz teiteit fogod olvasni Roszcsont Ferkének a »Kis Lap«-ban. — **Tichtl Leona.** Ha annak idején szólsz, a kárt helyre pótolhattam volna. — **Sohár László.** Köszöntöm a kis vitézt. — **Reitzer Margit.** Husvétkor nyilván teljesnedi fog kívánságod. Hát a kicsi jobban van-e már? — **Michel Jolánka.** A naptárt megkaptad már, ugy-e? — **Volarich Imike.** No lám, megint két kis olvasóm, akiknek a mamája, még nem is olyan régen, szintén az én kis olvasóm volt. Köszöntelek mindnyájatokat. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó gyermekek javára: Kain Mariska 1 frt, Wettstein János és András 2 frt, Kovács Irénke 1 frt. Köszönet a nemes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

Nyugtatóvány

85 azaz nyolczvanöt forintól, mely összeget *Forgó bácsi „Kis Lap“*-jának olvasói ujabbán a szegény éhező és fázó iskolás gyermekek részére gyűjtötték és a melyet a *Gyermekbarát-egyesület* részére a „Kis Lap“ szerkesztőjétől köszönettel átvettem.

Budapest, 1894. december 30-án.

A »Gyermekbarát« egyesület nevében

Berecz Antal

elnök.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*